

syn til det Indre i Gaarde og Huse. Jeg tror altsaa, at man uden Betænkning vil kunne tiltræde dette Forslag. — Til § 4 er der stillet et Ændringsforslag, som blot gaaer ud paa at forandre „Jurisdiction“ til „Politijurisdiction“. Man vil erindre, at Paragraffen angaaer Politivedtægtens Udvidelse til saadanne Stykker af Landdistricterne, som flæres sig ind paa Byens Grund. Morsagen til Forslaget er den, at der er saadanne Landdistricter, som med Hensyn til Politijurisdictionen ere søiede til Kjøbstaden, men som i andre Henseender ikke høre under den, og Forslaget er altsaa nærmest at betragte som en reen Redaction. — Med Hensyn til § 5 er der stillet et Forslag om, at naar Amtsraadet vil have, at der skal udarbejdes Sundhedsvedtægter for et Landdistrict eller en Deel deraf, skal Amtsraadet først have indhentet en Betænkning fra Politimesteren og Sogneraadet. Dette har allerede været omhandlet ved første Behandling, hvor den høitærede Minister udtalte, at han ansaae det som en Selvsølge, at Amtsraadet først vilde indhente Sogneraadets Betænkning. Imidlertid er det jo ønskeligt at faae det optaget i Loven, men derved vil jeg tillige henlede Opmærksomheden paa, at Udvalget ogsaa har taget Politimesteren med; man har nemlig fundet det i sin Orden, at der gives Politimesteren Leilighed til at ytre sig angaaende de Vedtægter, der skulle gives for et Landdistrict. Jeg skal her ikke tilbageholde den Yttring, at det i Udvalget har været sat under Spørgsmaal, om Sogneraadet eller Politimesteren skulde nævnes først, men man har dog antaget det for rigtigt at søge Politimesterens og Sogneraadets Betænkning afgiven saaledes, at Sogneraadet kjendte, hvad Politimesteren havde ytret, idet Sogneraadets Betænkning derved kunde blive fyldigere og give det Sikkerhed for, at det kom til at udtale sig over alt det, som det var muligt at bringe til dets Kundskab, forend dets Betænkning afgaves. — Vi komme dernæst til det allerede tidligere her udførligt behandlede Spørgsmaal, nemlig i § 6, angaaende Straffen for Børn, der gjøre sig skyldige i Forseelser imod Vedtægten. Lovforslaget hælder, at Børn over 10 Aar, men som ikke have fyldt det 15de

Aar, skulle straffes med Riis, dog ikke over 15 Slag, eller med Fængsel, hvorved jeg dog maa henlede Opmærksomheden paa, at i det Lovforslag, der nu er kommet fra Regeringen, er der i § 14 givet en Bestemmelse om, at Politimesteren er berettiget til, naar Omstændighederne tale derfor, at slutte Sagen paa den Maade, at han modtager en Erklæring fra BARNETS Forældre eller dem, der træde i deres Sted, om, at de ville tildele BARNET en legemlig Røvselse i Hjemmet, og at Politimesteren ogsaa er beføiet til, naar han anseer det for nødvendigt, at bestemme, at der skal være en ved Politiet Ansat tilstede, naar Røvselsen foregaaer. Men naaget denne ganske vist meget formildende og henfættelseslige Bestemmelse i § 14 har dog Udvalget ikke kunnet komme bort fra den Overbeviisning, at det med Hensyn til Børn mellem 10 og 15 Aar er for strengt at fastsætte Straf af Riis eller Fængsel som den ordinaire Straf. Jeg vil her tillade mig at bringe i Erindring, hvad der allerede blev fremhævet under denne Sags 1ste Behandling, at den almindelige borgerlige Straffelov ikke anseer Børn mellem 10 og 15 Aar med Straf, medmindre det er en særdeles isinesfaldende Forbrydelse, de have begaaet, og der nævnes Drab, betydelige Legemsbeskadigelser, Tyveri, Røveri og Ildspaaføttelse, og endelig skal BARNET kun kunne straffes, naar dets Udvikling, dets Opdragelse og selve Handlingens Natur gjør, at det maatte kunne indsee det Strafbare deri, men vel at mærke dog kun, naar Straffen, hvis BARNET var over 18 Aar gammelt, vilde komme til at stige over Bøder eller simpelt Fængsel. Naar jeg nu dertil lægger, at efter Loven af 3die Marts 1860 blive Børn mellem 10 og 15 Aar ikke straffede for Løsgængeri og Betleri, saa tror jeg, at Thinget vil finde det i sin Orden, at Udvalget gaaer ud fra en bestemt Forudsætning om, at man ikke bør fastsætte den i Lovudkastet indeholdte Straf for Børn imellem 10 og 15 Aar. Udvalgets Forslag gaaer derfor ud paa, at kun Børn, der tidligere have gjort sig skyldige i en saadan Forseelse eller have gjort sig skyldige i en særdeles vanartig Udfærd, skulle straffes paa den Maade, Lovforslaget bestem-